

ТЕРОРИЗМ І ВІЙНА РОСІЇ З УКРАЇНОЮ. ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ДЛЯ ПРЕЗИДЕНТА

«Час війни і час миру»

Еклезіаст

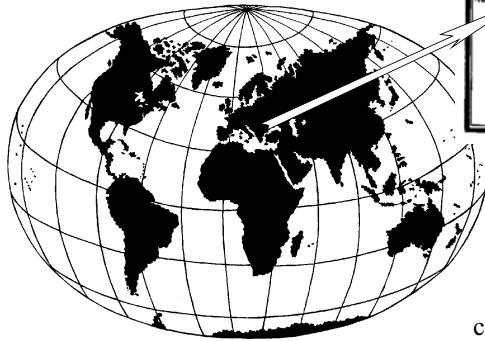
«В супереч твердженням нинішніх «ультра оптимістів» система Путіна не буде ані правовою державою, ані демократичного режиму. <...> Для Європи і для Франції настала пора остаточно усвідомити надто реальну загрозу цього мафіозного неототалітаризму. <...> Екс-совєтська злочинність украї добре організована, – а чи досить організовані ми? Чи зможуть Франція і Європейський союз чинити опір експансії цього криміналізованого неототалітаризму, що прагне заповнити їх?». Такі жорсткі питання поставила Елен Блан – відомий французький політолог і славіст – на завершення свого блискучого дослідження «Родом із КГБ. Система Путіна» ще 2009 року.

На тлі російсько-українського конфлікту, збройного протистояння на сході України, вкрай напруженої ситуації в світі, гальванізованої Кремлем, трагічні події у Парижі, змушують уважніше дослухатись до застережень французької авторки, яка переконливо доводить, що нинішня Росія не позбулася задуму щодо світового панування і вже сьогодні становить реальну загрозу для Європи.

Після того як у столиці Франції в результаті терористичних актів загинуло понад сто людей, Франсуа Олланд звернувся до французького народу, повідомивши про запровадження в країні надзвичайного стану та закриття зовнішніх кордонів.

«Дорогі співвітчизники, те, що сталося вчора в Парижі і в Сен-Дені біля Стад де Франс, – це військовий акт і відповідно до умов війни країна потребує належних рішень. Це військовий акт, який був здійснений армією терористів Daesh, армією джихадистів проти Франції, вільної країни, проти цінностей, котрі ми захищаємо у всьому світі. Це військовий акт, який готувався, організовувався, планувався ззовні й за участі внутрішніх чинників, що встановило розслідування», – заявив Франсуа Олланд.

Французька радіостанція France Inter повідомило, що президент Республіки оголосив про запровадження надзвичайного стану на всій території, де відбулися терористичні акти.

«Друге рішення, яке я ухвалив, – це закриття кордонів», – заявив Франсуа Олланд.

Газета Le Monde цитує французького президента: «Франція буде безжальною до варварів».

Що має трапитись в Україні, аби Петро Порошенко взяв до уваги позицію французького президента? Минулого року, розмірковуючи про можливість подальшої військової агресії з боку Росії, президент України демонстрував оптимізм: «Я вірю що Путін зупиниться. Росія є крупним партнером для України». Така логіка українського президента вже тоді викликала здивування в багатьох українців. Бо домовитись з ворогом можна лише здавши національні інтереси. Тому чергова заява Петра Порошенка, що «ми розраховуємо на рішучі дії ЄС, які зупинять агресію проти України» навіть «розчуповала». Справді. Не українське військо, не український народ зупинить агресію, а, мовляв, рішучі дії ЄС.

Після жахливих терактів у Парижі, коли одному з членів ЄС вже загрожує реальна небезпека, коментувати що сентенцію немає сенсу. Український президент давно мав би назвати війну війною, а не антитерористичною операцією. Той, хто плуває мир і війну, веде до біди, попереджав Сунь Цзи.

2 вересня минулого року МЗС України заявило, що Росія перейшла до відкритого збройного вторгнення на територію України. Що мав би тоді

зробити Петро Порошенко? Правильно. Мав би звернутися до української нації, мав би пояснити необхідність запровадження воєнного стану. Це було б логічно.

Натомість Петро Порошенко 12 січня заявив: «Я – президент миру, а не війни. І розумію, що не існує воєнного вирішення проблеми окупованих російськими військами і проросійськими терористами Донецька й Луганська». Ще 2500 років тому знаменитий китайський стратег Сунь Цзи застерігав: «Горе країні, в якій правителі і народ плутають закони війни і закони миру».

3 жовтня на прес-конференції за підсумками зустрічі в «нормандському форматі» президент Франції Франсуа Олланд заявив, що всім кандидатам на місцевих виборах у так званих «ДНР» і «ЛНР» треба надати імунітет. Помовчимо?

Знадобилось кілька годин трагедії у столиці Франції, а не півтора року «антитерористичної операції» в Україні, аби американський президент зважився заявити, що «атаки в Парижі – це атаки на все людство, кричуща спроба тероризувати цивільне населення».

Наш ворог сильний і підступний. Його можуть зупинити лише регулярні «вантажі 200» за маршрутом Україна–Московія. Але таке враження, що українська влада, балансуючи між власним бізнес-інтересом, між так званою «антитерористичною операцією» та миром, геть втратила відчуття країни. Без державно-патріотичної свідомості у вищого керівництва держави поразка неминуча. На всіх фронтах.

Ті, хто воює на Донбасі, не вірять у закінчення війни. Пояснення просте: жодна зі сторін не досягнула наміченої мети. Донбас не звільнено, а Крим

СЛОВО РЕДАКЦІЙНЕ

не повернуто. Путін не зумів скинути український уряд та українського президента, не зумів змінити європейський курс Української держави. Тож 15 листопада керівник Луганської військово-цивільної адміністрації Георгій Тука заявив, що, на його думку, через ескалацію конфлікту на Донбасі, дипломатичний «проект Мінськ» буде закритий. Заява небезпідставна. Вісті з Донбасу щодень тривожніші.

Олег Сироп'ятів у навчально-методичному посібнику «Медико-психологічне супроводження спеціальних операцій» слушно зазначає, що основне джерело морально-психологічного стану воюючої армії перебуває не усередині неї, а в суспільстві, інтереси якого вона захищає. «*За відсутності громадської підтримки військової акції, вияву антивоєнних настроїв і спроб покласти провину за виникнення, протікання і результати військового конфлікту на армію, можливості збудження в особового складу таких мотивів, як патріотизм,*

конституційний обов'язок, національні інтереси, ненависть до ворога стають вельми проблематичними, а іноді й неможливими». Олег Сироп'ятів наголошує, що локальні військові конфлікти, як правило, не супроводжуються зміною режиму життєдіяльності суспільства і введенням воєнного стану. «*У результаті не завжди вживаються додаткові заходи для посилення безпеки населення. Це дає можливість противнику здійснювати ефективні психологічні акції*».

На початку минулого століття у воєнно-психологічній науці був сформульований своєрідний соціально-психологічний закон, котрий віддзеркалює взаємозв'язок між станом психології суспільства та його війська: основне джерело морально-психологічного стану воюючої армії перебуває не усередині неї, а в суспільстві, інтереси якого вона захищає. 1892 року М. Зенченко, досліджуючи «моральні сили» бійця, зробив три висновки: 1) особистість воїна похідна від суспільних умов; 2) військо є точною ко-

пією держави, мініатюра, дзеркало її з усіма достоїнствами і вадами; 3) для могутності військ потрібні симпатії усього населення; 4) жоден ентузіазм у війську неможливий, якщо не буде його у Вітчизні. «*Від того, який образ потенційного або реального конфлікту склався у суспільній свідомості і яке місце в ній відведене війську, значною мірою залежить можливість залучення широких соціальних мотивів для спонукання військовослужбовців до активних бойових дій*».

Керівництву і громадянам України треба нарешті перейти від свідомості миру до свідомості війни. Історія вчить, що будь-які поступки та поклажки агресорові, демонстрація своєї слабкості й страху, замаскованого під миролюбство, – це лише заохочення, провокування ворога до подальшої агресії.

Олег К. РОМАНЧУК,
шеф-редактор «Універсуму»

15.11.2015

